

1

П'ять днів тому

абріна опритомніла і, заледве розплющивши очі, затремтіла зі страху, бо просто над нею схилилося огидне чудовисько заввишки метрів п'ять, укрите лускою, з двома чорними перетинчастими, як у кажана, крилами і з величезним звивистим хвостом, яким чудовисько хльоскало, немов батогом, ліворуч і праворуч. Руки і ноги у цього монстра були величезні, завбільшки майже з тулуб, а голова, що сиділа на довгій, схожій на зміїну, шиї, складалася, схоже, із самих лише зубів. Просто перед очима дівчинки блищали тисячі вишкірених гострих іклів. Із жахливої пащі чудовиська на чоло Сабріні скрапнула в'язка сліна, розпечена, як вулканічна лава.

— ДЖАБЕРВО-О-ОК! — гаркнуло чудовисько.

Сабріна боялася поворухнутися, тому зробила єдине, на що була здатна в цій ситуації. Заплющивши очі, вона почала благати: «Будь ласка! Будь ласка! Будь ласка! Нехай усе це буде тільки кошмарний сон!»

За хвилину вона обережно розплющила одне око. На жаль, чудовисько так само, як раніше, витріщалося на неї.

— От халепа,— прошепотіла Сабріна.

— Доброго ранку! — раптом незрозуміло звідки пролунав хлоп'ячий голос.

Сабріна відразу впізнала його.

— Паку?

— Не розбудив? — насмішкувато спитав той. — Тисяча вибачень!

— Ти можеш прогнати це страховисько? — заблагала Сабріна.

— За це треба платити.

— Що?

— Але якщо мені доведеться рятувати тебе щоразу, коли ти вскочиш у халепу, то я не проти на цьому заробити. За нинішніми розцінками за таку роботу беруть сім мільйонів доларів,— сказав Пак.

— Звідки я візьму сім мільйонів доларів? Мені ж лише одинадцять років.

Цієї ж миті монстр, отямившись від несподіваного нападу, кинувся на них.

За спиною в Пака миттю розгорнулися величезні крила з рожевими прожилками, якими він стрімко залопотів. Сабріна навіть отямитися не встигла, як Пак, підхопивши її за руки, в останню мить ледь ухилився від монстра і злетів разом із нею під стелею. Стіна, біля якої вони щойно стояли, розсипалася на порох від страшного удару чудовиська.

— Гаразд, цього здоровила я беру на себе, — сказав Пак, опускаючи Сабріну на підлогу. — А ти зайнялася б малою, — мотнув він головою у дальній кут кімнати.

Сабріна простежила за його поглядом. Там, на краєчку брудного лікарняного ліжка, сиділа маленька дівчинка в довгому червоному плащі до п'ят. На ліжку нерухомо лежали двоє — Генрі та Вероніка Грімм, батьки Сабріни.

Як Сабріна взагалі вскочила в цю халепу — історія довга і майже неправдоподібна. Все почалося півтора року тому, після того як несподівано зникли її батько і мати. Зникли невідомо куди. Єдиний доказ, який виявила поліція, — криваво-червоний відбиток долоні на приладовій дошці їхньої кинуті машини. Поліції не вдалося розшукати ніяких родичів, які могли б подбати про дівчаток, тому